

VĚTRNÍK

Ročník LVII.

Čtvrtek 15. října 2026

číslo 7

Kašpar: Vím, že nic nevím

Včerejší vítání bylo něčím zvláštní. Jednak jsme vítali soubory dva, ale hlavně – s jedním z nich jsme se dřív rozloučili, než přivítali. Ve středu dopoledne nejmladší diváci mohli zhlédnout představení *Měla babka čtyři jablka* od divadla Třešť. V 11:30 jsem se s Třešťáky rozloučili, ale jen proto, abychom se s nimi v 15:00 přivítali.

Spolu s nimi jsme vítali divadelní soubor z Meziměstí. Jan Kašpar si postěžoval na účinky vysokohorského vzduchu na svoji paměť. „Dobré odpoledne, srdečně vás zdravím z Meziměstí. Původně jsem tuhleto řeč chtěl začít slovy, že jsme sem do Vysokého přijeli už po... a najednou jsem se zastavil a říkám: Nevím! Pokračovalo to tím, že když jsme ráno stavěli scénu, tak se mě jeden z pořadatelů zeptal, po kolikáté už to hrajeme. Já jsem mu řekl, že... nevím. Což bych jako divadelní principál vědět mohl! A potom jsem před divadlem potkal jednu paní, která mi řekla: ‚Jé, vy jste z Meziměstí? Vás znám! Co letos hrajete?‘ A teď to přišlo. Řekl jsem: No přece... to... nevím,“ dodal Kašpar.

Na toto vítání se přijela podívat Sanitka přání, která plní přání těm, pro které jsou běžné věci pro zdravotní stav nedosažitelné. Jedním takovým přáním bylo vidět Krakonoše a to se splnit podařilo! Níže naleznete QR kód, kde je možné na tuto skvělou službu přispět.

QR Platba

(ab)

čtvrtek 15. října 2026		
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Meziměstí	malý sál
13:00	dílna SČDO	sokolovna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Vysoké nad Jizerou	před divadlem
15:00	vítání Sentice	před divadlem
16:00	Sen o Thálii	velký sál
16:30		
17:00	Vysoké nad Jizerou	
19:30	Událost sezóny	velký sál
20:00		
20:30	Sentice	
21:00	zasedání poroty	klubovna
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	večírek Sentice	malý sál

Recenze: Johana Jurášová

Marc Camoletti: Láska, sex a žárlivost

DS J. K. Tyl Meziměstí

Těsně za polovinou se na přehlídce konečně objevil titul lehké konverzační komedie – typ dramatu, který byl údajně na minulých ročnících KDP nadělován o dost častěji než letos. Drama *Láska, sex a žárlivost* Marca Camolettiho přivezl divadelní soubor J. K. Tyl Meziměstí v režii Ireny Kozákové. Čtyři herečky a dva herci v bezmála dvouhodinovém kusu přináší humornou vztahovou konverzační komedii o nevěře, pomstě a spoustě nedorozumění.

Scénografie režisérky Ireny Kozákové a vedoucího souboru Jana Kašpara, v níž se herci nachází, má znázorňovat jediné dějiště dramatu – městský byt někde ve Francii obývaný manželským párem a jejich služebnou (snad Paříž?). Kombinace všech prvků působí velmi uměle a nesourodě – falešné zdivo, nábytek z Ikey, knihy Harryho Pottera, prázdné háčky, rum značky Božkov atd. Nejde o to, že by měli inscenátoři volit realistický kód s opravdickým nábytkem, zdivem a květinami, ale zvolená scéna jako by neměla žádná

pravidla (ani funkce) – neposkytuje časové, místní, sociální ani jakékoli jiné určení. Neplní tak žádné divadelní funkce – snad kromě ilustrace zmiňovaného faktu, že se má jednat o jakýsi byt.

Drama samotné je fraškou redukující lidské motivace do velké míry na ty pudové. Zvolený dramaturgický výklad podporuje tento první

plán a dál se nepouští. Výsledkem je kromě poněkud ponižujícího zobrazení žen i oslabení velké části humoru, motivací postav a dramatických situací. Postavy jsou totiž vyloženy podle úplně prvního plánu – jako by chtěly pouze to, co deklarují. To ale bohužel (nebo bohudík) pro Camolettiho drama neplatí. Pokud je totiž postava Bernarda (Aleš Kučera) vyložena tak, že opravdu chce pouze to, co říká (tedy pomstít se osouložením Robertovy manželky), pak nedává smysl, kolik času stráví se svádějící Barbarou (Iva Rajchlová), aniž by k čemukoli došlo. Nemohu přijít ani na to, za jakým účelem opravdovou Robertovu manželku Juliette (Dana Šimková) následně nabádá ke lhaní manželovi. Pokud se ale začteme hlouběji do textu, zjistíme, že je možné, že Bernard je trochu inteligentnější a s ostatními si ve skutečnosti mstivě pohrává. Pokud bychom přistoupili na to, že Bernard vnucuje Robertovi celý plán proto, aby ho vyděsil, pak nejenže začne dávat smysl, proč nespí se ženami, které mu to nabízí, ale ještě se z něj stává postava sice zruďná

nasadil brýle. Pokud budou točit Superwoman, tak si borka sundá náušnice!

Abych to shrnul, zápletko hoooodně přitažené za uši a nekonečně dlouhé motání vtipů, které jsou navíc mechanicky nadřilované.

Nejvíce přirozeně na mě působila ta kytková difenbachie.

DivakLaik

Půdičkáři

Večerní představení sklídilo u diskutujících seminaristů převážně negativní hodnocení. Většina zaznamenaných bodů z debaty odráží rezervy v hereckém projevu, režijním vedení i scénografii.

Konkrétně: věkové obsazení nám neodpovídalo povahám postav, pocit zdoluhavosti a nudy jsme měli nejen kvůli dlouhým konverzacím, ale i pomalému navazování. V hereckém projevu mělo často vše stejně důležitý význam. Nesvištělo to, což je jeden z klíčů k úspěšné komedii. Odpojení od viděného představení potvrzuje i to, že si mnohem více všímáme detailů, které jsou v rozporu: český rum Republica v Paříži, české knížky Harry Potter a další. Komedie je, dle slov vyřčených na jevišti, o lidech z vyšší francouzské společnosti, kde vládne šarm a elegance. Předložená scéna a kostýmy ve spojení s hereckým projevem nás spíše přivádějí do českého prostředí mezi takové „strejce a tetky“.

Vnímáme, že se část publika dobře baví, ale přes výše uvedené střípky jsme, bohužel, na druhé straně. Jsou to detaily, které pro nás skládají obraz nevěrohodnosti. I přes všechny výhrady oceňujeme odvahu pustit se do žánru s energií, která je z jeviště vidět. Hercům je ve většině scén dobře rozumět (hlasitost, výslovnost).

Hodnocení diváků: 92,8

a vynalézavá, ale hlavně plastická.

Velký problém inscenace je absence jednání jednotlivých postav. Dramatický text se narozdíl od ostatních literárních druhů vyznačuje tím, že je složen z dramatických situací. V těch postavy obvykle (např. slovně) jednají – tzn. snaží se i prostřednictvím slov změnit situaci, ve které se právě nacházejí, podle svého záměru či ve svůj prospěch. A aby postava mohla proměnit situaci, musí v její řeči být vtělen nějaký její záměr, nějaká intence. Ve středečním představení ale bohužel herci spíše ilustrovali první emoci, kterou jim režisér z dané repliky nabídl, než že by postavy na sebe působily navzájem.

Soubor J. K. Tyl vzal Camolettioho text dostatečně vážně na to, aby se mu povedla naplnit jeho ambice – ambice pobavit určitý typ publika – a ještě u toho mít radost, že děláme divadlo a děláme ho společně. Bohužel ale soubor nevzal svůj úkol dostatečně vážně na to, aby bylo možné ocenit jeho práci z hlediska divadelních kritérií. Konverzační komedie představují nelehký úkol

a ne každý soubor má ambici ho plnit tak svědomitě, jak bych si možná představovala. Ale ačkoli věřím, že úmysl meziměstského souboru byl částečně dobrý, na postupové přehlídce tato náročnější kritéria aplikovat musím.

Asi jsem divný

Musím se nad sebou zamyslet, hodně zamyslet. Mám takové malé podezření, že jsem divný. Musím být! Proč se všichni smějí a já ne? Teda, nebyl jsem sám, ještě pán v červené košili se za břicho popadal, ale hodně hluboko uvnitř.

Opravdu publiku stačí tak málo? Vážně stačí říct na jevišti slovo prdel? A ne, vůbec to není o tom, že by mě to slovo pohoršovalo. Celý dojem kazila i skutečnost, že milovníky hrají Pat a Mat v prerostlém oblečení.

Prosím, prosím, řekněte někdo herečce, že na jevišti se nepřešlapuje z nohy na nohu. A mám skvělý nápad pro studio DC. V Clarku Kentovi nikdo nepoznal Supermana, když si

Když ani jednou nezívnu, je to dobré znamení!

„Chci vám moc poděkovat za představení, moc se mi líbilo. A víte, jak poznám, že se mi něco opravdu líbí? Ani jednou u toho nezívnu. Během vašeho představení jsem nezívnul ani jednou!“ ujistil Divadlo Stodola Blažovice Václav Benda, který při loučení zastupoval SČDO. Takové hodnocení se počítá – zvlášť když je podloženo tak přesvědčivým důkazem!

Poté se Václav svěřil i se svým dilematem, komu předá dárek v podobě flešky s nahrávkou sou-těžního představení. Výběr totiž ne-byl jen tak.

„Říkal jsem si, že musím vybrat někoho, koho tím dárkem jemně podplatím. A vybral jsem si kolegyni, které jsem včera pochleboval, že vypadá dobře nejen jako herečka, ale i jako ženská. Jenže pak jsem si uvědomil: ‚Venouši, ty vole, není to průser?‘“

Do hry totiž vstoupila zkušenost jeho spolužáka, profesora matema-tiky, který se právě vrátil z Ameriky. Ten Václavovi vyprávěl, že tam podobná pochvala může skončit až u soudu. Prý se tam člověk dostane do problémů i kvůli tomu, že paní pochválí čapku. „Takže jsem se rozhodl, komu to dám, a zároveň tu osobu poprosím, aby mě nepráskla,

kdyby se sem takové moresy taky dostaly.“

Dárek tedy putoval k muži a my můžeme jen doufat, že se u nás ještě nějakou dobu bude smět pochválit herecký výkon i ženský půvab, aniž by člověk potřeboval právníka.

A protože dobrých skutků není nikdy dost, přidala jsem já (Jana Fričová) za přípravný výbor o. s. Větrov také pokladničky a pár drobných z vysockého pokladu. Vždyť peněz na divadlo, zvláště na to dobré, je vždycky málo.

(jn)

Práskání hostesek aneb Ochotníci pod dohledem

K tradičnímu rituálu loučení se soubory patří na Krakonošově divadelním podzimu také oblíbené práskání hostesek. Ty organizátoři přidělují jednotlivým souborům, aby byly ochotníkům nejen oporou v nesnázích, ale také bdělým okem festivalu. Jejich úkolem je totiž ostatním účastníkům odhalit, jakých nepravostí se jim svěřený soubor během pobytu dopustil. Zkrátka něco mezi andělem strážným a policejním informátorem.

Hosteska souboru DS Karla Čapka z Třešti Majda však tentokrát stála před nelehkým úkolem. „Můj soubor je teprve v půlce pobytu, a tak vlastně ještě nemám co na ně práskat.“

A není divu. Vznikla totiž kuriózní situace. Soubor dopoledne odehrál dětskou pohádku Měla babka čtyři jabka a ještě před polednem se s ním Krakonošův divadelní podzim slavnostně loučil. Ale už ve tři hodiny odpoledne se divadelníci z Třeště vítali před Divadlem Krakonoš. Časoprostorová záhada, nad kterou by se zapotil i sám Krakonoš.

Protože se ale spolu s Třeští přehlídka loučila ještě s Divadlem

Stodola Blažovice, dostala se ke slovu také hosteska Katka. Ta už měla na rozdíl od Majdy v zásobě informací trochu víc.

„Tak my už jsme si průšvihy vybrali s Boleradicemi. Připravená jsem tak včera byla už na všechno, a tak v úplně pohodě. Větší část souboru byla totiž z předešlého dne tak vyřízená, že když jsem odcházela téměř hodinu po půlnoci, byli v hospůdce asi jen čtyři. Všichni ostatní už byli v peři,“ vyličila Katka. A dodala, že ti, kteří ještě bděli, byli zřejmě ze Stodoly. Nicméně Katka zodpovědně pověřila mapováním situace člena souboru, který zůstal.

„Ve tři jsem ležel v posteli,“ uvedl

na svou obhajobu pověřený informátor. „Předtím jsem ale poctivě hlídal, hlavně Blanku. Jen na chvíli jsem odešel za dveře, protože jsem byl pozván na čerta, a když jsem se vrátil, Blanka nikde. Netuším, zda nezůstaly nějaké nedůstojné pozůstatky v alejích...“

A tím se případ uzavírá? Ani náhodou! Blanka je nezvěstná, ale je možná skrývají stopy a hlavní svědek v době činu ležel v posteli. Naštěstí jde jen o divadelní přehlídku. Tady se totiž nepravosti většinou trestají smíchem a nejvyšším trestem bývá jejich zveřejnění ve zpravodaji.

(jn)

Co se vlastně odehrává v režiséřském semináři

Kdysi jsem napsal do jednoho článku, že „...na KDP docházím do semináře režisérů SČDO, který vede Vladislav Kracík, což je z Olomouce dovezené zboží nebývalé kvality. Vzhledem ke svému mladému věku se jedná o vzácný divadelně didaktický ukaz.“ Od článku uplynula již řádka let, ale na platnosti uvedeného úryvku se nic nemění.

Vládův vous od té doby zmo- hutněl a prošedivěl, ale mezi jeho majitelem a mnou je z nějakého mně neznámého důvodu věkový rozdíl stále stejný. Je to dost možná jeden z paradoxů přehlídky KDP.

Letos by nás mělo být v semináři osmnáct. Ale počet se mění od 15,3 do 17,7 dle momentálního zdra- votního či emocionálního stavu mužstva. V týmu jsou zastoupeni zkušený matadoři obou pohlaví i úpl- ní začátečníci, respektive začá- tečnice. V semináři jedeme již několik let dle osvědčeného scénáře. Zvolí se určitý počet skupinek. Jeden člen každé grupy hraje roli režiséra, ostatní by se měli stát herci, kteří by měli sloužit zvolenému režisérovi ke ztvárnění jeho představ o dané ukázce. Realita je však úplně jinde. Režirujte partu režisérů! Zvolený nešťastník rozdává jednotlivé role a své partičky slovně či pohybem předloží i svou vizi. Každý z protagonistů má

ale svoji vlastní představu nejen o roli, která je mu přidělena, ale i o celkovém pojetí scény. Určený režisér se pak nestačí divit, co se mu při prvním odehrání rozehraje před očima. Nastává souboj eg. Zde opravdu neplatí okřídlené: Víc hlav, víc rozumu.

Naštěstí všichni zúčastnění moc dobře víme, jak se má chovat tvárný herec. Tím pádem jde jen o chvil- kovou epizodu a hrané pasáže postupně dostávají požadovaný tvar. Nasazení frekventantů je nebývalé a v ukázkách neplatí žádná tabu. A tak se stane, že seminaristé v hlubokém důchodovém věku úči- kuji bez skrupulí v porno scénách či v krvavých hororových sekvencích, které se následně tvůrčí kolektiv marně snaží našroubovat do žánru komedie.

Když se všechny vysoce kreativní skupiny předvedou ostatním, nas- tává pedagogická část semináře.

Vláda nám pochválí nápady, které v očích jeho i nás ostatních obstály, poté se nám snaží vysvětlit, kde se naše úsilí minulo s logikou scénáře či jiným divadelním aspektem. Násled- ně ze sebe vysype sto dalších mož- ností, kterými jsme mohli jít, ale nešli. Jelikož chceme být všichni jako on, vyžadujeme doučování. Program přehlídky je natolik nabitý, že se chudinka lektor musí ve snaze nám vyhovět ošidit o svůj odpočinek a věnovat se nám v nočních hodinách, kde nastává ta pravá tvůrčí symbióza.

Jisté je, že budeme tradičně odjíždět plni optimismu a nebývalé chuti do další divadelní práce ve svých souborech. Někomu nakumu- lovaný entuziasmus vydrží týden, jinému celou další sezónu. Ale to už je jiný příběh.

*Za seminář režisérů SČDO
vyplodil Robert Kotál Kunesch*

Sen o Thálii – odpoledne, které byste si neměli nechat ujít!

Před třemi měsíci jsme zde ve Vysokém nad Jizerou slavili neuvěřitelných 240 let ochotnického divadla. Oslavy byly plné vzpomínek, setkávání, radosti a především divadla. A jejich pomyslnou třešínkou na dortu byla premiéra hry Sen o Thálii. A právě ta se ve čtvrtek 15. října vrací na jeviště jako host Krakonošova divadelního podzimu.

A není to náhoda. Vysoké nad Jizerou je kolébkou českého ochot- nického divadla a místní soubor v představení připomíná, odkud se tahle nádherná tradice před 240 lety vydala na svou cestu. Jako před- sedkyně SČDO si nesmírně vážím práce vysockých ochotníků, jejich úcty k tradici i toho, s jakým nad- šením ji dokážou předávat dál. A osobně jsem opravdu šťastná, že mohu být součástí tohoto krásného dění a vidět, jak ta tradice stále žije.

Sen o Thálii je hravým návratem do historie vysockého divadla, ale rozhodně není jen nějakou histo- rickou kronikou. Je v něm humor, vzpomínky, energie, radost – a přede- vším obrovské nadšení pro divadlo. A víte, co je na něm možná nejkrás- nější? Že při něm člověk znovu pochopí, že ochotnické divadlo není staré 240 let. Ono je pořád mladé.

A není to jen proto, že na jevišti uvidíte děti. Je mladé pokaždé, když se najdou lidé, kteří si řeknou:

„Pojďme si zahrát divadlo.“ Stejně jako před 240 lety.

Ve čtvrtek odpoledne vás čeká představení, které má za sebou nádhernou premiéru, slavnostní oslavy a hlavně jednu důležitou zprávu: Semínko, které bylo ve Vysokém před 240 lety zaseto, pořád roste. A pořád kvete. Tak ho pojďme společně zalévat – potleskem, nadše- ním, láskou a radostí z divadla. Protože jen tak může kvést dalších 240 let.

V Brněnci zase sněžilo

Letos jsem si Sněhový Brněnec opravdu užila. A začalo to stylově – pohádkou O pekelné base, která sice nebyla soutěžní, ale potěšila malé i velké diváky. A pak už se mohlo soutěžit. V Brněnci se letos totiž nejen hrálo, ale také rekonstruovalo. Celý program probíhal v nově opraveném Lidovém domě. Ještě dopoledne to tam prý vypadalo skoro jako na stavbě, ale pořadatelé zabrali a večer už všechno vonělo čistotou a novotou. Člověk by skoro nevěřil, že pár hodin předtím tam ještě řádili řemeslníci.

A novot bylo letos víc. Vedení přehlídky převzal po Kristýně Pavlasové nový ředitel Jan Jelínek. Naštěstí se ale nevytratila ani Kristýna, která dál provázela diváky svým vtipným moderováním. A protože správná přehlídka má mít nejen novinky, ale i tradice, nechyběla ani festivalová hymna, společný přípitek a další brněnecké rituály. Právě ty podle mě

dělají Sněhový Brněnec něčím víc než jen přehlídkou představení – mají tu svou vlastní atmosféru a tvář.

A hrálo se opravdu pestře. Léda, Ani za milion!, Žebrácká opera, Nikdy není pořad krásně a nakonec Událost sezóny. Od komedie přes detektivku a velké komunitní divadlo až po pořádně netradičního Hamleta. Odborná porota ve složení Johana Jurášová, Petr Kolínský a Martin Hak měla tedy rozhodně co dělat. Rozborové semináře byly místem konkrétních podnětů i zajímavých diskusí a soubory z nich odjížděly s chutí dál pracovat.

A právě Událost sezóny Sentického divadelního spolku si dnes užijeme i tady. Sentice vzaly Hamleta a udělaly z něj tak trochu sportovní a televizní přenos – s moderátory, reklamami a pořádnou dávkou nadsázky.

Musím se ale přiznat k jedné věci: já jsem na dnešní představení sama

docela zvědavá. V Brněnci jsem si totiž vybrala místo v hledišti opravdu geniálně. Tak geniálně, že mi moderátorský pult zakrýval zhruba polovinu jeviště. Takže zatímco ostatní sledovali Hamleta, já jsem sledovala především pult.

O to víc se dnes těším, že si Událost sezóny konečně prohlédnu celou. A pevně doufám, že si režisér tentokrát pohlídá, aby měli perfektní výhled úplně všichni. Protože Hamleta za pultem už bych podruhé absolvovat nemusela.

Sentický soubor byl na přehlídce poprvé a jeho originální pojetí podle poroty příjemně překvapilo.

Takže dnes večer žádné sněžení (alespoň doufám!), ale Událost sezóny. A já si tentokrát sednu tak, abych to zajímavé zpracování Hamleta i viděla, a nikoliv jen slyšela, a to ještě jen částečně.

(vk)

Upřímnost na konec

Seminář KDP mladým vedený lektorským týmem Plíhalová–Pidrman představil výsledek svého několikadenního snažení v podobě work-in-progressu pod názvem Smlouva dospělosti. Ačkoli tato prezentace nebyla jediným výstupem, věnuji zde několik řádků jeho reflexi stejně tak jako ostatním kusům, kouskům a kousíčkům, které jsme letos měli tu možnost zhlédnout. Tvar ukazuje skupinu mladých skoro-dospělých, střetávajících se s povinnostmi dospět a se svojí představou o tom, jak by to asi mělo proběhnout.

Zkoušku dospělosti zadává jakýsi anonymní hlas shůry, který zároveň rozhoduje o tom, jestli může být naplnění jednotlivých částí zkoušky schváleno, nebo ne (pro případné další zmínky pro něj zvolme nějakou nahodilou zkratku, např. L. H.*). Téměř každý z performujících postupně vystoupí z kolektivu a re-prezentuje nějakou oblast, kterou by měla dospělost zahrnovat – automobily, práci, bydlení, strachy, přejímání zodpovědnosti apod. Plnění zkoušky pak spočívá v naplňování představ dospělých, nebo vlastních představ o jejich představách. Plnění úkolů v jednotlivých oblastech se

opakovaně vynořuje z mechanismu zkomponovaného z gest a zvuků, jež jakýsi abstraktní stroj na dospělost vydává. Kolektiv sice ztělesňuje stroj, který formuje jednotlivce, ale tvarem se proplétají i drobné opakující se individualizující motivy – neustálé scrollování na mobilu (Veronika), skluzu po podlaze (František) nebo odpověď „mám v piči“ (Jakub) – rysy typické (nebo typicky přisuzované) dospívající generaci.

Charakter work-in-progressu si nešlo odmyslet – bylo zřetelné, že by kolektiv prospělo víc času na přípravu, aby mohl vklouznout do tvaru s větší lehkostí. Základní

půdorys zkoušky dospělosti neměl jasnou gradaci nebo tematický vývoj, takže v rámci toho působil kolážitě. Přesto se podařilo srozumitelně vystavět expozici, hlavní část i pointu. Upřímnost závěru podle mého názoru přemostila prostor mezi jevištěm a hledištěm oboustranně. Sebevědomí performerstva a zrychlující se rytmus pomohl vyzníit pointě schématu a zdatně tak artikuloval téma emancipace od představ o dospělosti kladených zvenčí a snad i osvobození se od strachu z banality.

Johana Jurášová

*lahodný hlásek

KDP mladým? Schváleno.

Tradičním výstupem ze semináře KDP mladým pro nás končí přehlídka a my se (jako každý rok) hlásíme z cesty do Brna s poslední recenzí. Rozhodli jsme se letošní ročník shrnout ve stylu našich pravidelných příspěvků, na které jsou čtenáři Větrníku zvyklí.

Scénografii reprezentuje více než sto let stará budova, kterou opečovává členstvo přípravného výboru po celou dobu přehlídky i mimo ni. Oceňujeme práci s prostorem, který má svou historii, atmosféru a občas i vlastní názor. Hudební složka je tradičně svěřena pokaždé někomu jinému, což přináší vítanou proměnlivost, ačkoli jednotný motiv se nám ani letos nepodařilo zcela rozklíčovat.

Trendem letošní přehlídky je participace režisérů v jednotlivých představeních. Stejně tak tomu je i u Svatavy Hejralové, která drží pevně v rukou nejen roli ředitelky přehlídky, ale také vrchní hostitelky a hlavní ceremoniářky. Díky jejímu průběžnému jednání je tato přehlídka skanzenem českého ochotnického divadla v tom nejlepší slova smyslu.

Obsazení inscenace Smlouva dospělosti měl letos tradičně na starost Petr Pýcha a my děkujeme za jeho citlivost, výběr a nadšení. Za zajištění základních životních potřeb děkujeme Aktivu, který se postaral o pohodlné ubytování, v oblasti gastronomických zážitků mu zdatně sekunduje kuchyňka. Tím obě insti-

tuce významně přispěly k našemu fyzickému i duševnímu komfortu.

Zvláštní ocenění si zaslouží lektorský sbor, který nás neobsazoval pouze do role pasivních diváků, ale přiznal nám status rovnocenných partnerů. Vyzdvihli bychom především Johanu a Ludka za jejich bezprostřední vklady do kurzu KDP mladým. Děkujeme všem, kteří se tradičně starají o to, abychom byli vidět a slyšet (díky Honzo, díky techniko, díky redakce).

Nejspeciálnější veleocenění patří našemu seminaristství, které se s odvahou sobě vlastní ponořilo do reflexe každého představení. Jejich kritický pohled, otevřenost a ochota sdílet vlastní názory je pro KDP cenným přínosem. Děkujeme, že jste do toho šli s námi a nebáli se říct, co si opravdu myslíte.

*#HashtagyJsouProStary
#ProfesorDocentPida
#PrvniDamaMarci*

Šáteček od mladých

KDP mladým se ozývá naposled. Jsme rádi, že jsme byli tady místo ve škole. Bylo to fajn. Teď už se těšíme domů na pořádný spink, ale i tak budeme s láskou vzpomínat na Marci a Píďu, kteří nás celý týden provázeli divadelním světem. Taaak pozornost jsme udrželi a názory si obhájili. Děkujeme organizátorům za skvělou možnost přiblížit se ochotnickému divadlu. Teď už sbohem a šáteček.

PS: Velmi jsme si to užili.

Tajný výlet za oponu času

K tradicím vysoké přehlídky patří nejen divadlo na jevišti, ale také tajný výlet za příběhy, které by byla škoda nechat zapadnout prachem. Tentokrát zamířila výprava do sokolovny v nedaleké Tříči, kde se divadlo hrálo naposledy v roce 1975. Průvodkyněmi do časů, kdy se tu ochotničilo, byly tři sympatické sestry – Lída, Hana a Zdena Nosálové.

Když se řekne tříčské divadlo, vybaví se především jména Nosálových, Bursových, Bartoníčkových a Nigrýnových. Ochotnická tradice tu sahá hluboko do minulosti. Podle Svatky Hejralové se v Tříči začalo hrát už kolem let 1835–1840. Jeviště tehdy nahrazovaly nejčastěji hospodské prostory, případně se hrálo pod širým nebem na mlatech. Divadelníci se zkrátka nenechali svazovat nedostatkem divadelních budov – když nebylo jeviště, posloužil jiný prostor.

Než si koncem 19. století místní sokolové postavili sokolovnu, hrávalo se divadlo kromě venkovních prostor také v hospodě U Nosálů. S novou sokolovnou však získalo důstojnější střechu nad hlavou. Po roce 1990 obnovila svou činnost Tělovýchovná jednota Sokol Tříč a v rámci restitucí požádala o zápis vlastnického práva na sokolovnu. Divadelní představení už se tu sice nekonají, budova ale rozhodně nezůstala osiřelá. Dodnes slouží spolkovému životu a je oficiálním sídlem zdejších sokolů. Společenský život tu už ale není tak bohatý jako v minulosti, kdy se tu pořádaly taneční zábavy, besídky, vánoční, velikonoční i novoroční posezení, oslavy MDŽ nebo myslivecké bály.

Pro sestry Nosálové je ovšem sokolovna místem osobních vzpomínek. Všechny tři tu hrávaly divadlo se svým tatínkem Petrem Nosálem, který je nejen režisorem, ale také sám hrál a byl vynikajícím muzikantem. V rodině se tedy divadelní talent zřejmě dědil stejně přirozeně jako chuť postavit se na jeviště.

A co by to bylo za staré divadlo

bez pořádné opony? I tříčská sokolovna mívala svou malovanou krásku. V roce 1936 ji vyrobila firma Fert a přemaloval ji malíř pokojů Josef Vrabec. Opona zobrazovala kázání mistra Jana Husa. Čas se na ní však podepsal natolik, že její zrestaurování by stálo nejméně sto tisíc korun. Takovou částku sokolové neměli, a proto přijali nabídku na její prodej.

Tajný výlet ovšem návštěvou sokolovny neskončil. Výprava, slože-

ná převážně z členů lektorského sboru letošního Krakonošova divadelního podzimu, ještě nahlédla do dílny Martiny Martincové. Ta se věnuje malování skleněných vánočních ozdob a svícňů. Po cestě do divadelní minulosti tak došlo i na malé zastavení u řemeslné tvorivosti – a možná také inspirace, jak si domů přivést kousek krásy a památku na pobyt ve Vysokém nad Jizerou.

(jn)

Zápis z valné hromady Vobskočáku

9. 10. 2025 od 17:30 U Albíny

Na dnešní odpoledne (15. 10.) je v restauraci U Albíny plánované hromadné valení korupčního spolku Vobskočák. Začíná v 18 hodin. Nezapomeňte peníze na příspěvky či nové součásti pokladu. Pro připomenutí předkládáme zápis z valné hromady konané v roce 2025.

Do hospody už tradičně přišel jako první generální prezident Stanislav Mareš. Prohlédl, zda je vše řádně připraveno a hostinský dodržel všechny pokyny, které mu na začátku týdne vtlačil do hlavy. Při pondělní návštěvě a snaze si opět, jako každý rok, zajistit prostor pro čtvrtetní valnou hromadu mu hostinský řekl, že na čtvrtek devátého si s manželkou naplánovali dovolenou. Prý půjdou túru na Sněžku a hospoda bude uzavřena. Již tři dny ve Větrníku však vycházelo pozvání na valnou hromadu. Zkušený kontrolor, nyní prezident, naznačil odchod z putyky, hostinský ho zavolal zpět a přiznal se k podvodu. Proto se valení opět pořádá na stejném místě.

Jako každý rok v doprovodu, tentokrát syna, přišla hlavní výběrčí úplatků a příspěvků Hanka Dohnalová. Poté se začali trousit další členové. Místoprezidenti zaujali místo po boku generálního a tradičně si objednali giga-pizzy a pivo. Poté se do nich hladově pustili a sledovali reakci okolí. Při zahájení nás bylo šestnáct, ale byli zde i nové tváře, tři ženské. Do krajního boxu se ukryla novinářka Fričová. Letos byla dobře

vyzbrojena nejnovějším notebookem. Strážce pokladu Jan Vaverka st. se nedostavil, asi hlídá skříň s pokladem.

Na začátku oficialit generální prezident (GP) Standa Mareš rozdál všem přítomným, aby dodržel tradici, propisovačky s logem Odborové organizace KOVO a přednesl kompletní zprávu o dění za poslední rok a uplynulé dny přehlídky. Zmínil mimo jiné vrácení odznaku pana Proseckého z Ořechova u Brna (budiž mu chvála). GP informoval o výrobě nálepek na rumy za 336 Kč, nákupu desek na sbírku básní Jiřího Hlávky za 306 Kč, stavu triček s emblémem Vobskočák (ve skříni 3 kusy velikosti S), o provedení a zaúčtování občerstvení za 1620 Kč, zaplacení již zhotoveného koše pro šest rumů na letošní rok v ceně 549 Kč. Upozornil na obsah koše – šest rumů s balením koňského hnoje a květináč s barevným vřesem, který prý vydrží do další přehlídky. V pokladně u Marušky, hlavní účetní, je nyní 5653 Kč. Rumy, šest kusů s nálepkami Lihovar Standy a Jirky, letos dodal zdarma Standa Mareš.

Na valnou hromadu se dostavil i režisér nočního představení Camikadze, které jsme celý týden nacvičovali na dnešní půlnoc, pan Jarda Kodeš. Zažádal o vstup do spolku a slíbil dodat naplněnou vstupenku co nejrychleji. Požádal přítomné herce, aby moc nepili. Sedačky večer budou na vysokých praktikáblech a slézání z nich by odhalilo, co se dělo

na předcházející valné hromadě. Poté jsme přistoupili k přijímání nových členů. Ženy měly už vše u sebe, tak to šlo rychle – předání lahve, obejmutí,

VOBSKOČÁCI!!!

Valné hromadění

či

hromadné valení

bude

ve čtvrtek 15. října

od 18.00 hodin

v restauraci

U Albíny.

Odznaky s sebou,

bude

se kontrolovat.

Peníze

na příspěvky

připravit.

líbání – toho se zhostil GP. Největší tlačení byla u dekorování odznakem Vobskočák. Každý prezident si nárokoval připíchnutí na pravé, či levé dámské prso. Dokonce byl vyřčen názor: dejte děvčatům dva odznaky, ať si prezidenti užijí dekorování. Užili si, všem se tak trásl ruce, že museli dekorování předat dalšímu.

Nemohu zjistit a zapsat, kdo dekoroval Jardu Kodeše. Ale znám jména tří dekorovaných členek, jsou to Irena Kreutzerová z Rokycan, Jana Lauterbachová z Moutnic u Boleradic a Iva Kahounová z Boleradic, která už také udělala záslužný čin: zajistila noční hru Camikadze.

V deskách s portrétem Jiřího Hlávky byla rozdána sbírka vysokých básní napsaných v uplynulých letech pro Větrník. Dostali je jen přítomní členové. Vydání se zaplatilo z fondu Vobskočáku, pět jich zajistila Hanka Dohnalová a patnáct Stanislav Mareš.

Prezident rozdal všem mužům v ampulce 0,05 litru „sera moravia“ – třikrát pálený roztok ženšenu, aby vydrželi nápor do konce přehlídky. Informoval o dávkování, upozornil, že to jsou minimálně tři denní dávky, akorát na tři dny, účinkující proti pánské nedostatečnosti a jiné nákaze do konce KDP. Dámské osazenstvo zašumělo, že chtějí také tři dny vydržet nápor, ale diskuze pokračovala. Na večerní představení Camikadze byli určení výběrčí u vchodu, členové Hluchý a Kalát. „Co uděláme s penězi?“ pronesl někdo a vzápětí se ozvalo: „Dáme to zase jako vždy na přehlídku.“ Bez hlasování jsme to přijali jako dobrou věc, která se opakuje, pokud Vobskočák hraje noční představení. Hanka vybrala příspěvky 100 Kč na člena a sdělila, že letos to bude přes tři tisíce.

Ondřej Benda pro styk s veřejností neřekl na schůzi ani slovo. Byl asi za uplynulé dny „vykecaný“. Strážcem pokladu je i nadále Jan Vaverka st., který se ovšem nedostavil. Asi vzorně hlídá. Veškeré dokumenty

Vobskočáku z uplynulých let jsou v úschovně strážce pokladu. Jsou tam zakládací listiny, zápisy ze schůzí, jmenné seznamy i částky těch, co platili. Člověk nikdy neví, co se může v životě stát, takto bude vše přístupno ve skříni v sídle společnosti dle stanov, článku 2. Odznaky má u sebe člen a jejich výrobce Petr Hluchý. Na každé přehlídce se budou odznaky všem, kteří je nebudou vždy a veřejně nosit, půjčovat za frťana pro všechny členy. Letos to bylo opomíjeno.

Zapsal a ověřil již potvrzený generální prezident Standa Mareš.

Po „nočníkovém“ představení převzal GP peníze do klobouku vybrané uvaďeči Hluchým a Kalátem, aby je předal ředitelce festivalu Svatavě Hejralové. Bylo vybráno 4300 Kč. Na tento obnos bude vystaveno potvrzení. Na konci přehlídky obdržel GP příspěvky od Jana Vaverky st. i ml. a Aloise Skoupila. Na závěrečném večeru uložil GP čtyři půllitrové lahve zápisného (rumu) společně se strážcem pokladu do skříně (ověřeno), kde budou zrát do další přehlídky. Prachy 300 Kč si však ponechal (neověřeno), za rok udělá stojku.

pátek 16. října 2026		
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Senticce	malý sál
13:00	dílna SČDO	sokolovna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Klapý	před divadlem
16:00	divadelní kvíz	malý sál
19:30	Mléko na mozk	velký sál
20:00		
20:30	Klapý	
21:30	zasedání poroty	klubovna
21:30	seminář KDP	půdička
22:30	večírek Klapý	malý sál

Větrník, zpravodaj 57. ročníku Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Anežka Buriánková, technické zpracování Josef Hejral a Ondra Vaverka, fotografie Ivo Mičkal, korektury Magda Králová.

Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

Náklad 80 ks

cena 20 Kč